

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/614/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225395
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3112225395.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO 35 807 598, v konaní zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO 36 864 421 proti žalovanému Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 22C/233/2012-135 zo dňa 17. februára 2015, v senáte jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd rozhodol o splnení povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 5.687,86 Eur, a to z titulu náhrady majetkovej škody v sume 4.739,88 Eur a nemajetkovej ujmy v sume 947,98 Eur. Žalobu odôvodnil tým, že majetková škoda a nemajetková ujma mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín. Základom žalobou uplatneného nároku je tak tvrdenie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe Okresného súdu Trenčín, ktorého sa mal dopustiť v exekučnom konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 62Er/1723/2010, a to tým, že v rozpore s Exekučným poriadkom nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v zákonnej pätnásťdňovej lehote podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Tento postup charakterizovaný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase bez zbytočných prietahov a bez splnenia zákonných podmienok, bol príčinou vzniku materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Zhrnúc ďalšie uvedené dôvody podanej žaloby žalobca poukázal okrem iného na nezákonnosť postupu exekučného súdu tým, že preskúmal v exekučnom konaní exekučný titul. Po oboznámení sa so žalobou a listinnými dôkazmi súd zistil nasledujúci skutkový stav, že dňa 10.09.2010 bola Okresnému súdu Trenčín, ako exekučnému súdu, doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého zo dňa 03.08.2010 sp. zn. EX 9893/2010, v prospech oprávneného žalobcu, proti povinnému Ľudmile Blažejovej. O tejto žiadosti rozhodol exekučný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 62Er/1723/2010 tak, že dňa 01.02.2011 uznesením č. k. 62Er/1723/2010 - 10 túto žiadosť zamietol. Exekučný súd v tomto rozhodnutí uviedol, že predložený exekučný titul nie je spôsobilým exekučným titulom, pretože priznáva plnenie zákonom nedovolené. Exekučný súd následne exekučné konanie zastavil. Súd prvého stupňa na predmetný skutkový stav následne aplikoval ust. § 3 ods. 1 písm. d/, 2, § 9 ods. 1, 4, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., ďalej ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Ďalej zisťoval existenciu nesprávneho úradného postupu, t.j. v prejednávacom prípade úradného postupu, ktorým bola porušená povinnosť orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, resp. existenciu zbytočných prietahov v konaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia. Uviedol, že podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd do 15 dní od doručenia žiadosti písomne

poverí exekútora, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Exekučný poriadok pre rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia lehotu súdu neurčuje. V tejto časti ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zákonodarca lehotu 15 dní neuviedol. Ak by mal úmysel, aby sa lehota 15 dní vzťahovala i na rozhodnutie, ktorým zamietne žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, výslovne by to upravil spôsobom ako pri iných ustanoveniach Exekučného poriadku (napr. 44 ods. 8, § 50 ods. 2 atď...). Lehota 15 dní upravená v 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa tak podľa prvostupňového súdu nevzťahuje na akékoľvek rozhodnutie súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (či pozitívne alebo negatívne, t.j. o zamietnutí žiadosti alebo poverení), ale výslovne iba na "poverenie" súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Tomu má svedčať aj doslovný a gramatický výklad, čo znamená vymedzenie určitého typu rozhodnutia s použitím slova "poverí", t.j. nie aj zamietne žiadosť, čo by zákonodarca upravil s použitím všeobecného slova "rozhodne". Preto už iba samotné tvrdenie žalobcu o tom, že exekučný súd nesprávne úradne postupoval, pretože nerozhodol v zákonnej lehote, nie je podľa prvostupňového súdu pravdivé. Mal za to, že vzhľadom k tomu, že skutočnosť, od ktorej žalobca odvodzuje svoj žalobný návrh nie je daná, potom nie je daný ani nevyhnutný predpoklad pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, t.j. existencia nesprávneho úradného postupu. Na základe uvedených skutočností posúdil žalobu žalobcu vychádzajúc z uvádzaného dôvodu existencie nesprávneho úradného postupu ako nedôvodnú. K dôvodom žaloby, ktoré mali spočívať v nesprávnom postupe exekučného súdu tým, že preskúmaval v exekučnom konaní exekučný titul, uviedol, že tieto dôvody nie sú podstatné pre rozhodnutie súdu o tejto žalobe. Na základe tejto žaloby v tomto konaní súd nemôže posudzovať správnosť postupu súdu v exekučnom konaní, pretože nie je príslušným na rozhodovanie o správnosti postupu súdu v konkrétnom exekučnom konaní. Príslušným na toto rozhodnutie by bol podľa prvostupňového súdu napríklad aj odvolací (exekučný) súd. K tvrdeniu žalobcu, že exekučné konanie začalo dňa 15.07.2010, pričom súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol až dňa 21.02.2011, uviedol, že toto tvrdenie nebolo v konaní dokázané. Toto tvrdenie žalobcu je teda čiastočne nepravdivé. Na základe dokazovania mal za preukázané, že exekučné konanie sa začalo spísaním návrhu dňa 15.07.2010, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 10.09.2010 a exekučný súd o tejto žiadosti rozhodol dňa 01.02.2011, pričom dňa 01.02.2011 bolo toto rozhodnutie expedované na poštovú prepravu účastníkom konania. Dôvodil, že skutočnosť kedy začalo exekučné konanie nie je pre rozhodnutie o žalobe rozhodná, resp. nie je dôvodom rozhodným pre začatie plynutie lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia. Rozhodnou skutočnosťou je deň doručenia žiadosti o udelenie poverenia. Prvostupňový súd k dôvodom žaloby ďalej uviedol, že všeobecný súd nemá právomoc rozhodovať o porušení práva na súdnu ochranu a o poskytnutí primeraného finančného zadosťučinenia, tak ako to v žalobe navrhuje žalobca, pretože rozhodovanie o týchto skutočnostiach patrí do právomoci iných súdov. Okresný súd Trenčín môže rozhodovať iba o tom, či žalobcovi vznikla v dôsledku napríklad nesprávneho úradného postupu škoda, o splnení povinnosti škodcu na jej náhradu a o priznaní nemajetkovej ujmy. Ak teda žalobca žiada, aby súd deklaroval porušenie jeho práva na súdnu ochranu a porušenie princípov právneho štátu a v dôsledku existencie príčinnej súvislosti medzi týmito porušeniami a vznikom škody, uložil žalovanému povinnosť nahradiť túto škodu, je žaloba žalobcu aj z tohto dôvodu nedôvodná. O trovách konania rozhodol pri vyhlásení rozsudku podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému náhradu trov konania, pretože žalovaný bol v konaní plne úspešný a právo na náhradu trov konania si uplatnil vo svojom vyjadrení. Rozsudok súdu bol verejne vyhlásený na pojednávaní konanom dňa 17.02.2015. V lehote troch dní odo dňa vyhlásenia rozsudku si žalovaný trovy konania nevyčísli. Vzhľadom k tomu, že z obsahu spisu mu žiadne trovy konania nevyplynuli, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že

súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Žalobca uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal žalobca možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy žalobca žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcu. Uviedol, že sú irrelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si žalobca zvolil a tiež sú irrelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére žalobcu nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Bol toho názoru, že pred vydaním rozhodnutia vo veci samej mal súd rozhodovať o návrhu na prerušenie konania z dôvodu že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke. Žiadal preto, aby krajský súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého

stupňa je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v podrobnostiach poukazuje.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku žalobcu. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Žalobca založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 21.02.2011, pričom konanie sa malo začať dňa 15.07.2010, t. z. že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, pričom omeškanie predstavuje viac ako 221 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, žalobca podáva žiadosť o udelenie poverenia prostredníctvom súdneho exekútora na Okresný súd Trenčín dňa 10.09.2010 a k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dochádza uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 01.02.2011.

Odvolací súd v tomto prípade zdôrazňuje, že podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď súd exekučný vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z textu ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka postupu súdu v exekučnom konaní s poukazom na ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v návaznosti na ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku, Zákone o spotrebiteľských úveroch, je exekučný súd vždy ex offo povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi. Tento prieskum exekučný súd vykonal, zistil, že exekúciu nemožno z týchto dôvodov vykonať, pričom spotrebiteľské právo jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno sa preto v žiadnom prípade stotožniť s tvrdením žalobcu, že v prejednávanej veci sa nejednalo po právnej stránke o zložitú vec.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie za stavu, kedy Exekučný poriadok nestanovoval žiadnu lehotu, v ktorej má exekučný súd zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia (čo nie je možné zamieňať s pojmom vydanie poverenia), v lehote necelých 5 mesiacov od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na exekučný súd, nemožno považovať za prieťahy v súdnom konaní.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

V náväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmu, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že pokiaľ sa jedná o znalecký posudok na výšku škody, tak takýto dôkaz treba považovať za nadbytočný, pretože v prípade nepreukázania nesprávneho úradného postupu, ako jednej zo základných podmienok vzniku škody je otázka výšky škody bezpredmetná.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola žalobcovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany žalobcu v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke žalobcu ohľadom námietky zaujatosti zákonného sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.04.2014 pod sp. zn. 8Co/320/2013-82, kedy sa krajský súd v rámci odvolania proti uzneseniu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania č. k. 22C/233/2012-42 zo dňa 17.09.2013, zaoberal aj námietkou zaujatosti vznesenej voči všetkým sudcom Okresného súdu Trenčín, ktorú posúdil ako odvolací dôvod v zmysle § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. V danej veci súd skúmal existenciu dôvodov vylučujúcich sudcu z pojednávania a rozhodovania veci iba vo vzťahu k sudcovi - JUDr. Erikovi Kačmárovi, ktorý mal podľa rozvrhu práce predmetnú vec prejednať a rozhodnúť. Krajský súd dospel k záveru, že v prípade namietaného sudcu JUDr. Erika Kačmára nebola zistená žiadna z okolností, ktorá by ho v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z pojednávania a rozhodovania o tejto veci. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia žalobcu svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti žalobcu, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevyhlásil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ustanovenia § 101 ods. 2 OSP, hoci tak urobiť nemohol. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa zo dňa 13.02.2015 o zrušenie pojednávania z dôvodom podania návrhu na prerušenie konania, pričom uviedol, z akých dôvodov na tento návrh žalobcu neprihliadal. V tomto smere odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa na str. 5-6 napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd má taktiež za to, že prvostupňový súd vyhodnotil rovnako správne aj ďalšiu žiadosť žalobcu zo dňa 13.02.2015 o odročenie pojednávania. Skutočnosť, že žalobca požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu, že mu súd neoznámil číslo identifikačnej značky žaloby, pod ktorou ju žalobca eviduje v rámci jeho registrácie súdnych konaní, nie je dôležitým dôvodom v zmysle § 119 O.s.p., pre ktorý by bolo možné pojednanie odročiť. Uvedený nedostatok žalobcovej registrácie súdnych konaní musí odstraňovať predovšetkým on sám, nakoľko súdu uvedená povinnosť nevyplýva. Súdu tak nebránila žiadna prekážka aby vec prejednal v neprítomnosti účastníkov konania v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany žalobcu neobstoja. Pokiaľ ide o vyjadrenie žalovaného k návrhu, odvolací súd uvádza, že predmetné vyjadrenie bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 29.12.2014 spolu s predvolaním na pojednávanie vytyčenom na deň 17.02.2015. Žalobcovi teda nebola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k prípadným tvrdeniam žalovaného v konaní. Ten túto možnosť nevyužil ani po poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie podľa ust. § 115a O.s.p., najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v ust. § 205a. Poučenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. bolo doručené tak ako to vyplýva z obsahu spisu právnomu zástupcovi žalobcu dňa 14.08.2013 a samotnému žalobcovi dňa 15.08.2013.

V prípade námietky o tom, že súd nerozhodol o návrhu na prerušenie konania zo dňa 13.02.2015, odvolací súd uvádza, že aj túto považuje za nedôvodnú. V danej veci žalobca podal dňa 17.09.2013 návrh na prerušenie konania z dôvodu podania ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho základných práv na súdnu ochranu, zákonného sudcu, nestranný a spravodlivý súdny proces. O tomto návrhu bolo rozhodnuté uznesením č. k. 22C/233/2012-42 zo dňa 17.09.2013, právoplatným dňa 30.07.2014. Súd následne nariadil na deň 04.12.2014 pojednávanie, pričom dňa 27.11.2014 bol súdu doručený ďalší - druhý návrh na prerušenie konania z identických dôvodov ako vo vyššie uvedenom prípade. V ten istý deň bol súdu zároveň doručený aj tretí návrh na prerušenie konania a to z dôvodu konania o prejudiciálnej otázke, ktorú položil Okresný súd Prešov v konaní sp. zn. 7C/6/2010. O predmetných návrhoch bolo rozhodnuté uznesením č. k. 22C/233/2012-114 zo dňa 17.12.2014 tak, že súd prvého stupňa návrh zamietol. Proti uvedeným rozhodnutiam podal žalobca odvolanie, o ktorých doposiaľ nebolo rozhodnuté. Dňa 13.02.2015 bol súdu doručený ďalší návrh na prerušenie konania, ktorý je obsahovo identický ako hore uvedené. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvého stupňa správne neprihliadal na uvedené návrhy na prerušenie konania. Ak už súd o identických návrhoch rozhodol a to tak, že návrhy zamietol, nie je dôvod si myslieť, že podaním nových návrhov bez toho aby sa zmenil skutkový či právny stav dôjde k revízii predchádzajúcich rozhodnutí. Účastník konania má právo aby sa jeho návrhmi predkladaných v rámci konania súd zaoberal. V tomto prípade tak prvostupňový súd učinil a to tak, že na návrh na prerušenie konania zo dňa 13.02.2015 neprihliadal, pričom dôvody uviedol vyčerpávajúco v napadnutom rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje.

Na zdôraznenie odvolací súd uvádza, že názor žalobcu, ktorý trvá na rozhodovaní o identických návrhoch na prerušenie konania by mohol v praxi znamenať neustály (opakujúci sa a nikdy nekončiaci) proces rozhodovania o prerušení konania. Takýto pohľad by mohol mať až znaky prílišného právneho formalizmu, odporujúceho materiálnemu chápaniu princípu právneho štátu (pod prehnaným formalizmom sa rozumie interpretácia ustanovenia, pri ktorej striktné trvanie na formálnych stránkach práva neplní žiadnu rozumnú funkciu, ale naopak popiera samotný zmysel právnej úpravy). Účelom súdneho konania je dosiahnutie výsledku, t.j. rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Trvaním na rozhodovaní o identických návrhoch na prerušenie konania by sa však tento účel nikdy nedosiahol. V danej veci preto považuje odvolací súd postup súdu prvého stupňa za správny, pokiaľ ten uprednostnil princíp hospodárnosti a efektívnosti konania pred zbytočnými prietahmi v konaní, najmä ak sa už o totožných návrhoch rozhodlo.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa žalobca vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany žalobcu spočíva v nacyklostilovaných dôvodoch, ktoré sa z 90% nevzťahujú na prejednávaný prípad.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému žalovanému v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné .